

Залитання

Раптом мене з усіх боків оточують майже всі дівчата класу. Аннікен стоїть навпроти. Вона дивиться мені *просто* в вічі. Наче щось сталося. Але я уявлення не маю, що саме. І все ж вона ДИВИТЬСЯ на мене саме так, наче щось сталося. Усі так дивляться.

– Що таке? – запитую я.

– Нам просто цікаво, – каже Аннікен дуже дивним голосом.

– Що цікаво?

Аннікен затамовує подих, але не квапиться з відповіддю. І всі дівчата в колі немов затримують дихання. Хтось позад мене хихоче. (Це – Крістіна й Анна). Аннікен стріляє у них таким собі трохи вбивчим поглядом, ну, ніби вбивчим, і вони перестають хихотіти.

У класі мертва тиша.

Усі дивляться на Аннікен, усі чекають.

Я бачу, як Аннікен подобається бути в центрі уваги. Вона вичікує *надто* довго.

Раптом ситуація стає неприємною.

Я відчуваю, що теж мимоволі затамовую подих.

І тоді...

– Ви з Альфі пара? – запитує Аннікен, впиваючись поглядом мені ПРОСТО в очі.

– Що? Ні! – відразу скрикую я. – Що ви собі придумали?

– А чого ж? – каже Аннікен. – Ви ж сусіди, і сидите поруч у класі, і купу часу проводите разом, тож нам просто цікаво. Так видає-є-є-ється, що ви зако-о-о-о-охані, хіба ні?

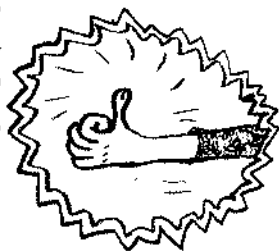
Аннікен обводить поглядом коло дівчат – чи всі з нею згодні. І вони згодні. Вони кивають і кажуть: «Так-так, усе на це вказує...».

Я пильно дивлюся на Аннікен. І відчуваю, як усі дивляться на мене, просто ВИТРИЩАЮТЬСЯ.

– Та ні, ми НЕ закохані, – заперечую я.

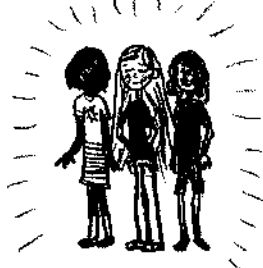
Аннікен довго не зводить з мене погляду, мовчки. Потім обертається і дивиться кудись в інший кінець класу. Я теж повертаю голову. Там стоїть Іселін. Разом з Анітою і Норою. Ніби чогось очікують. Воно якось дивно, хоч я і не можу пояснити собі, у чому дивина.

А тоді стає ІЩЕ дивніше. Раптом Аннікен піднімає угору великий палець, подаючи Іселін, Аніті і Норі знак «супер». Нора й Аніта починають шалено стрибати навколо Іселін, мов двоє садочкових малявок, а Іселін аж сяє. Вона киває Аннікен, Аннікен киває Іселін. Так поважно й урочисто кивають одна одній. СТРАШЕННО дивно. Я нічого не розумію.

Що тут, урешті, відбувається? – думаю я. Бо це дуже кумедно, коли ВСІ дівчата стоять навколо мене колом, тоді як Іселін, Аніта й Нора тримаються віддалік, на іншому кінці класу, й обмінюються загадковими знаками!!!

Або ж ні...

ОСЬ ТЕПЕР уже запитання...

– Чудово! – раптом скрикує Аннікен, аж я здригаюся. (Ми все ще стоїмо посеред класу, мене все ще оточують дівчата). – Тоді ти можеш запитати його від імені Іселін, правда ж? – веде вона далі.

Мене кидає в дрижаки, світ навколо завмирає.

– Що? – тільки й можу видушити з себе.

– Ага, – каже Аннікен. – Іселін закохана в Альфі. Ти його добре знаєш, тож ми подумали: якщо ви обоє не пара, то можеш запросто запитати в нього, як він ставиться до Іселін.

– Ні! – скрикую я. (Вигук просто вихоплюється мені з рота.)

– Що означає «ні»???!!! – налякано запитує Аннікен.

– Просто «ні», – кажу я, розгублено розглядаючи свої руки.

Я відчуваю, як раптом стало гаряче в цьому тісному колі дівчат. До млості. Я хочу звідси вирватися. Дівчатка дивляться на мене й переглядаються між собою, час від часу обертаються, щоб поглянути на Іселін з подружками. Я не можу змусити себе теж подивитися у їхній бік. Я просто не маю сили дивитися на Іселін. (ВОНА справді закохана в Альфі???)

– Що ти маєш на увазі? – суворо запитує Аннікен.
Я затамовую подих.

– Я маю на увазі, що не можу цього зробити.
Голос мій звучить трохи неприродно й тремтить.
Та враз я випростовуюся.

Дивлюся просто на Аннікен.

– Чогось тобі ще? – запитую я уже без жодного тремтіння у голосі.

Аннікен раптом розгублюється. Вона весь час переводить погляд з мене на Іселін і навпаки. Усі дівчата увіп'ялися у неї очима, чекають.

– Ну-у-у, ні-і-і... – уже не так впевнено протягує Аннікен.

– Ні, то й ні, – кажу я, прокладаючи собі шлях із тісного гурту дівчат, рішуче простую до дверей, кидаючи побіжно погляд на Іселін та її подружок.

Іселін несміливо мені всміхається.

Я теж усміхаюся, але відчуваю, що усмішка моя не надто щира. (Дуже навіть нещира.)

Уже за дверима класу я чую, як заметушилися дівчатка, загаласували, зашепотіли – одним словом, збуджено заговорили. Я обертаюся і бачу, як вони тепер збилися зграйкою біля Іселін. Усі говорять навперебій. Ось, чую, кажуть: «...і тоді Уда сказала... а Аннікен і собі сказала таке...» і так далі. І ще наостанок почула: «ЩО? Так і СКАЗАЛА?!».

Вони галасують, перебивають одна одну; здається, переказують почуте Іселін, Аніті й Норі. Я іду далі коридором. Геть звідси!

